

Kostjad: Partena Assurances Sociales pour Travailleurs Indépendants ASBL, Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti), Union Nationale des Mutualités Libres (Partenamut) (UNMLibres)

Euroopa Kohus (kaheksas koda) tunnistas 5. oktoobri 2017. aasta määrusega eelotsusetaotluse ilmselgelt vastuvõetamatuks.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Oberster Gerichtshof (Austria) 19. juulil 2017 – Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach GmbH versus EurothermenResort Bad Schallerbach GmbH

(Kohtuasi C-437/17)

(2017/C 382/34)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Oberster Gerichtshof

Põhikohtuasja pooled

Hageja, apellatsioon- ja kassatsioonkaebuse esitaja: Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach GmbH

Kostja, vastustaja apellatsiooni- ja kassatsioonimenetluses: EurothermenResort Bad Schallerbach GmbH

Eelotsuse küsimus

Kas ELTL artiklit 45 ja määruse nr 492/2011/EL⁽¹⁾ töötajate vaba liikumise kohta artikli 7 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus põhikohtuasjas kõne all olevad liikmesriigi õigusnormid (puhkuseseaduse (Urlaubsgesetz, UrlG) § 3 lõike 2 punkt 1 koosmõjus § 3 lõikega 3 ja § 2 lõikega 1), mille kohaselt antakse töötajale, kelle kogutööstaaz on 25 aastat, kuid see ei ole täitunud ühe ja sama Austria tööandja juures, põhipuhkust aastas vaid viie nädala ulatuses, samal ajal kui töötajal, kes on 25 aastat töötanud ühe ja sama Austria tööandja juures, on õigus saada aastas kuus nädalat põhipuhkust.

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 5. aprilli 2011. aasta määrus (EL) nr 492/2011 töötajate liikumisvabaduse kohta liidu piires (ELT L 141, lk 1).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Krajský súd v Prešove (Slovakkia) 25. juulil 2017 – EOS KSI Slovensko, s.r.o. versus Ján Danko, Margita Jalčová

(Kohtuasi C-448/17)

(2017/C 382/35)

Kohtumenetluse keel: slovaki

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Krajský súd v Prešove

Põhikohtuasja pooled

Avaldaja: EOS KSI Slovensko, s.r.o.

Võlgnikud: Ján Danko, Margita Jalčová

Eelotsuse küsimused

1. Kas arvestades kohtuasjas C-470/12, Pohotovosť tehtud otsust ja Euroopa Kohtu kaalutlusi, mis on väljendatud ka otsuse põhjenduste punktis 46, on liidu õiguses kehtiva võrdväarsuse põhimõttega vastuolus õigusnorm, mis olukorras, kus seadusega kaitstud huvid ja tarbija õigus kaitsele ebaõiglaste lepingutingimuste eest on võrdväarsed, ei luba juriidilisel isikul, kelle tegevuse eesmärk on tarbijate kollektiivsete huvide kaitse ebaõiglaste lepingutingimuste eest ja direktiivi 93/13/EMÜ⁽¹⁾ artikli 7 lõikes 1 sätestatud eesmärgi saavutamine, nagu see on üle võetud tsiviilseadustiku artikli 53a lõigetes 1 ja 2, võlgnikust tarbija nõusoleku puudumisel osaleda iseseisva nõudeta kolmanda isikuna (menetlusse astujana) kohtumenetluses algusest peale ja saavutada kõnealuses kohtumenetluses kaitsemeetmete abil tarbija tõhus kaitse ebaõiglaste tüüpitingimuste kasutamise eest, samal ajal, kui muul juhul ei vaja iseseisva nõudeta kolmas isik (menetlusse astuja), kes astub menetlusse võlgniku toeks ja kelle huvi on määratleda lepingu põhiobjekti mõiste (omakapital) materiaalõiguses, kohtumenetlusse astumiseks, vastupidiselt tarbijakaitseühingule, selle võlgniku kostja nõuolekut, kelle toetuseks ta menetlusse astub, et osaleda kohtumenetluses algusest peale ja võtta võlgniku kaitseks tõhusaid õiguslikke meetmeid?
2. Kas direktiivi 93/13 artikli 4 lõike 2 ja Euroopa Kohtu otsustes C-26/13 ja C-96/14 tehtud järelduste väljendit „koostatud lihtsas ja arusaadavas keeles“ tuleb tõlgendada nii, et lepingutingimuse võib lugeda ebaselgeks ja arusaamatuks – mille õiguslik tagajärg on, et kohus kontrollib selle ebaõiglust omal algatusel – isegi juhul, kui seda reguleeriv õigusakt on iseenesest keeruline, selle õiguslikud tagajärjed tavatarbijale raskesti etteaimatavad ja selle mõistmise huvides on üldiselt vaja professionaalset õigusnõustamist, mille kulud ei ole proportsionaalsed hüvitise väärtusega, mida tarbija lepingu alusel saab?
3. Kas – juhul, kui kohus otsustab tarbijalepingust tulenevate õiguste üle, millele tuginetakse nõudeis tarbijast võlgniku vastu, üksnes avaldaja väidete põhjal maksekäsu kiirmenetluses ning menetluses ei kohaldata ühelgi viisil tsiviilkohtumenetluse seadustiku artikli 172 lõiget 9, mis välistab maksekäsu tegemise tarbijalepingus sisalduvate ebaõiglaste lepingutingimuste korral – on liidu õigusega vastuolus liikmesriigi õigusnorm, mis, arvestades, et vastuväite esitamisaeg on lühike ja tarbija võib olla kättesaamatu või tegevusetu, jätab tarbijakaitseühingu, kes on kvalifitseeritud ja volitatud saavutama direktiivi 93/13/EMÜ artikli 7 lõikes 1 sätestatud eesmärgi, nagu see on üle võetud tsiviilseadustiku artikli 53a lõigetes 1 ja 2, tarbija nõusoleku (tarbija selgesõnalise vastuseisu) puudumisel ainsa võimaluseta kaitsta tarbijat vastuväitega maksekäsu olukorras, kus kohus ei täida tsiviilkohtumenetluse seadustiku artikli 172 lõikes 9 sätestatud kohustust?
4. Kas teisele ja kolmandale küsimusele vastamisel võib pidada oluliseks asjaolu, et õigussüsteemis ei ole tarbijale antud õigust kohustuslikule õigusnõustamisele ja et tema õigusosalane teadmatus, teda esindava juristi puudumine, võib kaasa tuua arvestatava ohu, et ta ei ole teadlik lepingutingimuste ebaõiglusest ja ta ei toimi viisil, et tema toetuseks võiks kohtumenetlusse astuda tarbijakaitseühing, kes on kvalifitseeritud ja volitatud saavutama direktiivi 93/13/EMÜ artikli 7 lõikes 1 sätestatud eesmärgi, nagu see on tsiviilseadustiku artikli 53a lõigetes 1 ja 2 üle võetud?
5. Kas liidu õigusega ja nõudega hinnata kõiki kaasnevaid asjaolusid direktiivi 93/13/EMÜ artikli 4 lõike 1 tähenduses on vastuolus õigusnorm, nagu maksekäsu kiirmenetluses (tsiviilkohtumenetluse seadustiku artikli 172 lõige 1 ja sellele järgnevad), mis võimaldab (1) anda müüjale või teenuseosutajale otsuse mõjuga määrusega õiguse saada rahalist hüvitist (2) kiirmenetluses (3) mida viib läbi kohtu haldustöötaja (4) ainult müüja või teenuseosutaja avalduse põhjal ning seda (5)

tõendeid kogumata ja olukorras, kus (6) tarbijat ei esinda jurist (7) ja teda ei saa ilma tema nõuolekuta tõhusalt kaitsta tarbijakaitseühing, kes on kvalifitseeritud ja volitatud saavutama direktiivi 93/13/EMÜ artikli 7 lõikes 1 sätestatud eesmärki, nagu see on tsiviilseadustiku artikli 53a lõigetes 1 ja 2 üle võetud?

⁽¹⁾ EÜT 1993, L 95, lk 29; ELT eriväljaanne 15/02, lk 288.

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Bundesgerichtshof (Saksamaa) 4. augustil 2017 – Funke Medien
NRW GmbH versus Saksamaa Liitvabariik**

(Kohtuasi C-469/17)

(2017/C 382/36)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesgerichtshof

Põhikohtuasja pooled

Kostja ja kassatsioonkaebuse esitaja: Funke Medien NRW GmbH

Hageja ja vastustaja kassatsioonimenetluses: Saksamaa Liitvabariik

Eelotsuse küsimused

1. Kas liidu õigusnormid, mis käsitlevad autorite ainuõigust oma teoseid reprodutseerida (direktiivi 2001/29/EÜ ⁽¹⁾ artikli 2 punkt a) ja üldsusele edastada, kaasa arvatud üldsusele kättesaadavaks teha (direktiivi 2001/29/EÜ artikli 3 lõige 1) ning erandeid neist õigustest või nende piiranguid (direktiivi 2001/29/EÜ artikli 5 lõiked 2 ja 3), jätavad mänguruumi nende siseriiklikusse õigusesse ülevõtmisel?
2. Mil viisil tuleb selle kindlaksmääramisel, millise ulatusega on direktiivi 2001/29/EÜ artikli 5 lõigetes 2 ja 3 sätestatud erandid autorite ainuõigusest oma teoseid reprodutseerida (direktiivi 2001/29/EÜ artikli 2 punkt a) ja üldsusele edastada, kaasa arvatud üldsusele kättesaadavaks teha (direktiivi 2001/29/EÜ artikli 3 lõige 1), või selle õiguse piirangud, arvestada põhiõigusi, mis on sätestatud Euroopa Liidu põhiõiguste hartas?
3. Kas põhiõigused teabevabadusele (Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 11 lõike 1 teine lause) või massiteabevahendite vabadusele (Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 11 lõige 2) võivad õigustada erandeid autorite ainuõigusest oma teoseid reprodutseerida (direktiivi 2001/29/EÜ artikli 2 punkt a) ja üldsusele edastada, kaasa arvatud üldsusele kättesaadavaks teha (direktiivi 2001/29/EÜ artikli 3 lõige 1), või selle õiguse piiranguid väljaspool direktiivi 2001/29/EÜ artikli 5 lõigetes 2 ja 3 sätestatud erandeid või piiranguid?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. mai 2001. aasta direktiiv 2001/29/EÜ autoriõiguse ja sellega kaasnevate õiguste teatavate aspektide ühtlustamise kohta infoühiskonnas (EÜT 2001, L 167, lk 10; ELT eriväljaanne 17/01, lk 230).